

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **T. L. T. N.**, narozená „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, č. j. MV-184291-4/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 26. 1. 2016, č. j. MV-184291-4/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 11. 2015, č. j. OAM-1445-13/ZR-2015, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 26. 1. 2016, č. j. MV-184291-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 11. 2015, č. j. OAM-1445-13/ZR-2015. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí stanovil lhůtu třiceti dnů k vycestování z území České republiky. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že závěr správního orgánu prvního stupně, že musela do Vietnamu přicestovat před skončením platnosti pasu dne 22. 11. 2004, nemá oporu v provedeném dokazování a byl pro ni překvapivý. Podotkla, že proti ní bylo vedeno řízení podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tudíž legitimně předpokládala, že správní orgán prvního stupně nepochybně, že v předmětném období pobývala na území států Evropské unie, a řízení je vedeno proto, že sice na území států Evropské unie pobývala, ale šest let nepřetržitě mimo území České republiky. Teprve z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně zjistila, že podle jeho názoru měla šest let pobývat mimo území států Evropské unie. V takovém případě ovšem podle žalobkyně mělo být řízení vedeno podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Konstatovala, že vzhledem k tomu, že správní orgán v oznámení o zahájení řízení i ve svém rozhodnutí vymezil předmět řízení tak, že odpovídá jinému ustanovení zákona než konečné odůvodnění rozhodnutí, znemožnil jí uplatňovat její procesní práva a zájmy, což je v rozporu se základními zásadami správního řízení, zejména s § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tuto argumentaci, kterou žalobkyně vznesla i ve svém odvolání, žalovaný nepochopil. Zdůraznila, že § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se aplikuje pouze na cizince, kteří se zdržují déle než šest let mimo území České republiky, ale stále v rámci území Evropské unie. Potvrdila, že po dobu delší šesti let pobývala především na území Polska, a podle jejího názoru neměla důvod správnímu orgánu prvního stupně svůj pobyt v Polsku prokazovat. Uvedla, že podstatnou otázkou nebylo, zda pobývala na území států Evropské unie, či nikoli, ale zda pobývala na území České republiky, či nikoli. Teprve z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobkyně zjistila, že podle něj již v roce 2004 zcela opustila území Evropské unie a vrátila se do Vietnamu. Namítala, že pokud by tyto úvahy znala, mohla navrhnout a předložit důkazy o tom, že Evropskou unii neopustila a žila převážně v Polsku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Podle žalobkyně je pro cizince, kteří zcela opustili území Evropské unie, určeno jiné ustanovení,
a to § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznila, že pokud by řízení bylo vedeno podle tohoto ustanovení, stačilo by jí prokázat její pobyt v Polsku. Připustila, že se v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyskytuje výraz „mimo území států EU“ nebo „na území EU“, avšak vyskytuje se tam tvrzení, že odcestovala do Vietnamu, tedy mimo území Evropské unie, nejpozději v roce 2004. Úvaha žalovaného, že žalobkyně byla zastoupena advokátem a věděla, že zrušení pobytového oprávnění lze zabránit jen doložením toho, že v rozhodné době pobývala na území České republiky, je podle žalobkyně v rozporu se zákonem. Řízení bylo vedeno z moci úřední, a proto bylo povinností správních orgánů prokázat, že žalobkyně byla déle než šest let mimo území České republiky. Namítala, že žalovaný na ni nemůže přenášet důkazní břemeno, aby prokazovala, že na území České republiky pobývala. Žalobkyně navíc již ve svém vyjádření uvedla, že po dobu šesti let pobývala převážně mimo území České republiky, a to v Polsku a několik měsíců ve Vietnamu, nejednalo se však o nepřetržitý pobyt, neboť v České republice navštěvovala příbuzné. Žalobkyně proto označila za nepravdivé tvrzení žalovaného, že dokonce neunesla ani břemeno tvrzení. Dodala, že takové krátkodobé pobyty na území České republiky se obtížně prokazují, v případě žalobkyně maximálně výsledkem rodinných příslušníků.
4. Vzhledem k tomu, že řízení bylo vedeno podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, které umožňuje zrušit pobyt cizinců pobývajících déle než šest let mimo území České republiky, avšak stále na území Evropské unie, žalobkyně nemohla vědět, že existence, či neexistence cestovního dokladu je pro rozhodnutí jakkoli důležitá. Správní orgán prvního stupně navíc ze záznamů z evidencí cizineckého informačního systému učinil nesprávný závěr. Skutečnost, že žalobkyně nový cestovní doklad nenahlásila, není podle ní důkazem toho, že jej neměla a nepobývala s ním v České republice. Připomněla, že k prokázání toho, že měla jiný cestovní doklad, navrhla v odvolání vyžádat zprávu od zastupitelského úřadu Vietnamu. Předmětnou argumentaci uplatnila žalobkyně již ve svém odvolání, ovšem žalovaný v reakci na tuto odvolací námitku polemizoval s něčím, co žalobkyně vůbec netvrdila. Žalobkyni nebylo zřejmé, proč žalovaný tvrdil, že by s novým cestovním dokladem musela překročit státní hranice do České republiky s novým vízem. Zdůraznila, že nikdy netvrdila, že vycestovala z území států Evropské unie, a pak se vrátila do České republiky na schengenské vízum. Zopakovala, že žila převážně v Polsku a do Vietnamu se vrátila z rodinných důvodů pouze několik měsíců před tím, než se dne 13. 4. 2015 dostavila na zastupitelský úřad. Podotkla, že vycestovat z území států Evropské unie mohla bez problémů, protože její trvalý pobyt byl v informačních systémech stále platný bez ohledu na neplatnost průkazu. Při zpáteční cestě do Evropské unie však tento postup pochopitelně zvolit nemohla, protože cestovala z Vietnamu a vietnamské úřady ani letecká společnost nemají přístup do informačních systémů Evropské unie. Žalobkyně znovu zdůraznila, že kdyby věděla, že se zpochybňuje její pobyt v Evropské unii již od roku 2004, a to pouze na základě platnosti jejího starého cestovního dokladu a průkazu povolení k pobytu, mohla tyto úvahy vyvrátit důkazy o svém pobytu v Polsku. Uzavřela, že se žalovaný nijak nevyjádřil k bodu 3 jejího odvolání, ačkoli právě v něm opakovala skutková tvrzení o svém pobytu v České republice a v Polsku a uváděla, že může prokázat alespoň to, že v předmětném období nebyla mimo území Evropské unie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na spisový materiál a své rozhodnutí. Dále konstatoval, že netvrdil, že by žalobkyně přicestovala přes pobytové oprávnění vydané jinou členskou zemí Evropské unie, pouze poukázal na to, že tento postup byl jediný možný způsob, jak se žalobkyně mohla na území Evropské unie dostat. Dne 22. 11. 2004 totiž skončila platnost jejího cestovního dokladu i průkazu o povolení k trvalému pobytu, přičemž podle žalovaného je zcela irrelevantní, zda žalobkyně byla v mezidobí držitelkou jiného cestovního dokladu, protože ani při současném předložení nového cestovního dokladu a starého průkazu o povolení k trvalému pobytu by neprošla hraniční kontrolou, tudíž v rozhodné době nemohla do České republiky přímo přicestovat.
6. Podle žalovaného nedošlo k nezákonnému přenesení důkazního břemene na žalobkyni. Skutkový stav byl zjištěn v dostatečné míře tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti, a pokud žalobkyně s těmito skutkovými zjištěními nesouhlasila, bylo na ní, aby doložila, že jsou mylná. V této souvislosti žalovaný odkázal na § 6 odst. 2 správního řádu, který podle něj směřuje k zachování procesní ekonomie, tedy k přiměřenosti nároků kladených správním orgánem na účastníka řízení, nikoli k úplnému zákazu požadovat po účastnících řízení důkazy k prokázání jejich tvrzení. Dodal, že přiměřenost charakterizuje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-94, jako uvažování nad modalitami „jak“, nikoli nad tím „zda vůbec“. Žalovaný dále s odkazem na publikaci Vedral, J. *Správní řád: komentář*. 2. vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, uvedl, že i přes spíše inkviziční charakter řízení zahájených z moci úřední nelze vždy po správním orgánu požadovat, aby obstarával za účastníka řízení podklady a skutečnosti. Ačkoli tedy nemají účastníci tohoto správního řízení důkazní povinnost v takové podobě jako v řízení o žádosti, neznamená to, že jsou absolutně zbaveni povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, je-li to v zájmu procesní ekonomie a má-li se dospět ke zjištění skutkového stavu, o němž nebudou důvodné pochybnosti. Tento závěr podle žalovaného vyplývá i z konstantní judikatury správních soudů, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66, podle kterého je účastník řízení povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet.
7. Žalovaný poznamenal, že mu zcela uniká logika úvahy žalobkyně, že kdyby v řízení před správním orgánem prvního stupně věděla, že se zpochybňuje její pobyt v Evropské unii již od roku 2004, a to pouze na základě platnosti jejího starého cestovního dokladu a průkazu povolení k pobytu, mohla tyto úvahy vyvrátit důkazy o svém pobytu v Polsku. Připomněl, že ve správních řízeních vedených z moci úřední není uplatňována koncentrační zásada. I kdyby tedy to, že zjištěný skutkový stav lze zpochybnit doložením pobytu v Polsku, žalobkyně zjistila opravdu až po přečtení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (což je podle žalovaného s ohledem na zkušenosti jejího právního zástupce zjevně účelové tvrzení), ani v takovém případě nemohlo dojít k žádnému zásahu do jejích práv, neboť mohla uvedené důkazy předkládat i v odvolacím řízení. Žalobkyně to ovšem neučinila ani v odvolání, ani v žalobě.
8. Eventualitou pobytu v Polsku se žalovaný podle svého přesvědčení dostatečně zabýval v části b) napadeného rozhodnutí. To, že nerespektoval dělení námitek obsažených v odvolání, mu nelze přičítat k tíži, když navíc spojení bodů 2 a 3 odvolání bylo poměrně logické. Doplnil, že mu není jasné, jak více se měl k bodu 3 odvolání vyjádřit. Bylo v něm

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pouze tvrzeno, že žalované bude dodatečně dodán seznam některých osob schopných doložit pobyt žalobkyně v Polsku. Tomuto slibu žalobkyně nedostala, ačkoli na to měla čas až do vydání napadeného rozhodnutí, tedy necelé dva měsíce.

Správní spis

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně požádala dne 13. 4. 2015 na Zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji o přenos pobytového oprávnění do nového pasu. Při pohovoru uvedla, že má v České republice trvalý pobyt, nepamatovala si od kdy, ani pro jaký účel, a dále odmítla vypovídat. Z výpisu z cizineckého informačního systému ze dne 24. 5. 2015 vyplynulo, že žalobkyně měla od 22. 12. 1999 v České republice trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny, přičemž její evidovaný cestovní pas č. „X“ a průkaz o povolení k pobytu č. „X“ byly platné do 22. 11. 2004; jiné doklady nebyly k datu pořízení výpisu v systému evidovány. Přípisem ze dne 12. 5. 2015 oznámil správní orgán prvního stupně žalobkyni, že s ní zahajuje řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť pobývala mimo území nepřetržitě po dobu delší než šest let. Z protokolu o výsledku hlavního účastníka řízení ze dne 13. 7. 2015 soud zjistil, že žalobkyně odmítla vypovídat s tím, že se jedná o řízení z moci úřední. Dne 23. 11. 2015 byla žalobkyně seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí.
10. V podání ze dne 24. 11. 2015 žalobkyně uvedla, že skutečně po dobu delší než šest let pobývala převážně mimo území České republiky, a to v Polsku a několik měsíců ve Vietnamu; nejednalo se však o nepřetržitý pobyt mimo území, neboť s manželem mají v České republice příbuzné a známé, se kterými se vzájemně navštěvují. Podle žalobkyně tak podmínka nepřetržitého pobytu delšího šesti let mimo území České republiky není splněna. Žalobkyně připustila, že v době, kdy se zdržovali v Polsku, neplnili své ohlašovací povinnosti, což by jim mohlo způsobit postih za některé z přestupků, avšak podmínky pro zrušení trvalého pobytu dány nejsou.
11. Správní orgán prvního stupně následně rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, č. j. OAM-1445-13/ZR-2015, podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušil platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí stanovil lhůtu třiceti dnů k vycestování z území České republiky. V odůvodnění poukázal na to, že žalobkyně přicestovala do České republiky s cestovním pasem č. „X“ s platností od 5. 3. 2015 do 5. 3. 2025 a dne 18. 5. 2015 se dostavila k registraci nové adresy a podání žádosti o vydání nového povolení k pobytu. Zdůraznil, že její starý cestovní doklad platil do 22. 1. 2004 a žádný jiný žalobkyně neměla, přičemž mohla prokázat opak. Správní orgán prvního stupně usoudil, že minimálně od 22. 11. 2004 do dubna 2015 pobývala žalobkyně ve své domovské zemi, tedy mimo území České republiky po dobu delší než šest let.
12. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém mimo jiné namítala, že nemohla vědět, že je pro rozhodnutí důležitá existence, či neexistence dalšího cestovního dokladu. Podotkla, že nenahlášení nového cestovního dokladu není důkazem toho, že jej neměla a nepobývala s ním v České republice. K prokázání toho, že měla jiný cestovní doklad, navrhla vyžádání zprávy od Zastupitelského úřadu Vietnamu. V bodě 3 odvolání žalobkyně reagovala na tvrzení správního orgánu prvního stupně, že před 22. 11. 2004

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vycestovala

do

Vietnamu,

a tedy pobývala mimo území států Evropské unie, důkazním návrhem na výslech celé řady svědků, se kterými se v Polsku osobně stýkala. Jejich seznam přislíbila doložit, až zjistí jejich celá jména a adresy, což ovšem do doby vydání rozhodnutí o odvolání neučinila. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 28. 1. 2016.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním námitkám.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný nijak nevyjádřil k bodu 3 jejího odvolání, ačkoli právě v něm opakovala skutková tvrzení o svém pobytu v České republice a v Polsku a uváděla, že může prokázat alespoň to, že v předmětném období nebyla mimo území Evropské unie. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalobkyně by si měla uvědomit, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (bližší srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Soud k tomu dodává, že odvolací orgán nemá ani povinnost dodržet rozdělení odvolacích námitek odvolatelem do určitých celků a zabývat se samostatně každým tímto celkem. Plně postačí, pokud je z odůvodnění rozhodnutí o odvolání zřejmé, jak odvolací orgán s jednotlivými odvolacími námitkami naložil (proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené), na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto povinnostem žalovaný dostál, neboť se k bodu 3 odvolání žalobkyně vyjádřil při vypořádávání ostatních odvolacích námitek. Napadené rozhodnutí proto splňuje judikaturou správních soudů formulované požadavky na přezkoumatelnost a není v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Soud má za to, že žalobkyně spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s vlastními závěry žalovaného. Správnost, či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Dále se soud zaměřil na námitky týkající se výkladu a aplikace § 77 odst. 1 písm. c) a d) zákona
o pobytu cizinců, podle kterých „*Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže*
c) *cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí,*
d) *cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*“
17. Při výkladu těchto ustanovení je třeba mít na paměti, že pokud se v textu zákona o pobytu cizinců vyskytuje slovo „*území*“ bez bližší specifikace, o jaké území se jedná, jde vždy o tzv. legislativní zkratku slovního spojení „*území České republiky*“ zavedenou v § 1 odst. 1 zákona
o pobytu cizinců. Dále je nutné si uvědomit, že každé písmeno citovaného § 77 odst. 1 zákona představuje zcela samostatný důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Základní rozdíl mezi uvedenými dvěma písmeny daného ustanovení spočívá v tom, že písmeno c) předpokládá nepřetržitý pobyt mimo území Evropské unie po dobu delší než dvanáct měsíců, přičemž umožňuje zohlednit závažné důvody takto dlouhé doby nepřítomnosti, zatímco
písmeno d) počítá s nepřetržitým pobytem mimo území České republiky po dobu delší než šest let, a to bez možnosti zohlednit důvody nepřítomnosti na území. Zákon tedy počítá s tím, že cizinec může mít určité omluvitelné důvody, proč nepřetržitě pobývá mimo území Evropské unie (tedy i České republiky) déle než dvanáct měsíců, ovšem jakmile doba nepřetržitého pobytu mimo území České republiky přesáhne šest let, žádný důvod pobytu mimo území již zohledňovat nelze.
18. Žalobkyně se mylí, pokud se dovozuje, že § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se aplikuje pouze na cizince, kteří se zdržují déle než šest let mimo území České republiky, ale stále
v rámci území Evropské unie. Nic takového z předmětného ustanovení, ani z jeho systematického zařazení či z jeho porovnání s písmenem c) nevyplývá. Zmíněné písmeno d) totiž upravuje hranici, od které již nelze tolerovat, že cizinec s trvalým pobytem v České republice reálně nepřetržitě pobývá mimo Českou republiku, a to bez ohledu na skutečnost, zda pobývá na území Evropské unie, či jinde. Jedná se tedy o jednoznačnou reflexi smyslu institutu trvalého pobytu na území České republiky, který má sloužit k tomu, aby zde cizinec reálně pobýval, nikoli aby se dlouhodobě nepřetržitě zdržoval kdekoli jinde. K poznámce žalobkyně, že žalovaný její argumentaci uplatněnou v odvolání nepochopil, soud podotýká, že nepochopení je spíše na straně žalobkyně, která zarytě trvá na své – jednoznačně nesprávné – interpretaci § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
19. Soud konstatuje, že správní orgán prvního stupně naprosto správně zahájil se žalobkyní řízení
o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a v oznámení o zahájení řízení vymezil jeho předmět tak, že přesně odpovídal tomuto ustanovení. Žalobkyni nebylo vytýkáno, že pobývala déle než šest let mimo území Evropské unie, nýbrž mimo území České republiky. Její argument, že podle názoru správního orgánu prvního stupně měla šest let pobývat mimo území států Evropské Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

unie, tudíž s ní mělo být vedeno řízení podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pokládá soud za naprosto zcestný. Soud zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobkyně o jejím údajném legitimním očekávání, že správní orgán prvního stupně nezpochybňoval její pobyt na území Evropské unie. Žádné takové legitimní očekávání nebylo postupem správního orgánu prvního stupně založeno. Zároveň není pravdou, že správní orgán prvního stupně vymezením předmětu řízení v oznámení o zahájení řízení znemožnil žalobkyni uplatňovat její procesní práva a zájmy. Žalobkyně navíc nejpozději od okamžiku doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně musela bezpečně vědět, v čem bylo spatřováno naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tudíž jí nic nebránilo v tom, aby v odvolání, případně v průběhu odvolacího řízení, na příslušnou argumentaci reagovala a svá procesní práva řádně uplatňovala. V tomto směru tedy rozhodně nedošlo k porušení základních zásad správního řízení, ani § 4 odst. 4 správního řádu.

20. S ohledem na tyto skutečnosti považuje soud námitku žalobkyně, že kdyby věděla, že se zpochybňuje její pobyt v Evropské unii již od roku 2004, a to pouze na základě platnosti jejího starého cestovního dokladu a průkazu povolení k pobytu, mohla tyto úvahy vyvrátit důkazy o svém pobytu v Polsku, resp. o tom, že Evropskou unii neopustila, za zcela účelovou. Prokázání pobytu žalobkyně v Polsku či kdekoli jinde mimo Českou republiku navíc nemá z hlediska dikce § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců žádný význam, neboť podstatné je výhradně to, zda žalobkyně nepřetržitě pobývala mimo území České republiky po dobu delší než šest let, či nikoli, a je zcela irrelevantní, kde tuto dobu strávila.
21. Námitce nezákonnosti úvahy žalovaného, že žalobkyně byla zastoupena advokátem a věděla, že zrušení pobytového oprávnění lze zabránit jen doložením toho, že v rozhodné době pobývala na území České republiky, soud nepřisvědčil. Z výše predestřeného smyslu a účelu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců totiž jednoznačně vyplývá, že právě doložení pobytu na území České republiky v rozhodné době by skutečně bylo efektivní obranou proti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, což měla žalobkyně s ohledem na jasně vymezený předmět řízení a s přihlédnutím k tomu, že byla zastoupena profesionálem věnujícím se této problematice, vědět.
22. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že řízení bylo vedeno z moci úřední, a proto bylo povinností správních orgánů prokázat, že žalobkyně byla déle než šest let mimo území České republiky. Na tomto místě soud připomíná, že podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu platí, že „[v] řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“ Jedině při respektování tohoto požadavku postupuje správní orgán v souladu se zásadou materiální pravdy upravenou v § 3 správního řádu a jedině tak může dostát své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
23. Soud připomíná, že správní orgány při svém rozhodování vycházely z toho, že žalobkyně před skončením platnosti cestovního pasu platného do 22. 11. 2004 odcestovala do Vietnamu, který nemohla opustit, neboť jiný pas neměla, a pobývala tam až do dubna 2015, kdy na Zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji požádala o přenos pobytového oprávnění do nového pasu vydaného v roce 2015 a následně přicestovala do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

České republiky. Popsaná úvaha správních orgánů byla založena výhradně na výpisu z cizineckého informačního systému ze dne 24. 5. 2015 dokládajícím, že cestovní pas a průkaz o povolení k pobytu žalobkyně byly platné do 22. 11. 2004, a dále na tom, že žalobkyně až dne 13. 4. 2015 požádala o přenos pobytového oprávnění do nového pasu. Jakkoli nelze úvaze správních orgánů upřít určitou logiku, stále se do značné míry jedná o pouhou nepodloženou spekulaci, která z hlediska povinností správních orgánů vyplývajících z § 50 odst. 3 věty druhé a z § 3 správního řádu nemůže obstát, obzvlášť pokud žalobkyně svými tvrzeními tuto úvahu zpochybnila a navrhla důkaz k prokázání toho, že měla i jiný cestovní doklad.

24. Správní orgány kromě výpisu z cizineckého informačního systému ze dne 24. 5. 2015 neopatřily žádné další důkazy o tom, že byly naplněny podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když nejenže neověřily, zda žalobkyně skutečně v období od roku 2004 do roku 2014 neměla žádný cestovní doklad, ale ani do správního spisu nezaložily kopii cestovního dokladu žalobkyně vydaného v roce 2015, jímž ve svých rozhodnutích argumentují. Žalobkyni lze totiž přisvědčit v tom, že skutečnost, že nový cestovní doklad nenahlásila, není důkazem toho, že jej neměla a nepobývala s ním v České republice.
25. Z uvedených skutečností podle názoru soudu vyplývá, že závěr správních orgánů o tom, že žalobkyně nepřetržitě pobývala mimo území České republiky po dobu delší než šest let, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu, což zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V tomto kontextu soud považuje za naprosto nemístné, aby žalovaný, který své závěry dostatečně důkazně nepodložil, přenášel v řízení vedeném v režimu § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu (tj. v řízení z moci úřední, v němž byla žalobkyni uložena povinnost opustit území České republiky) důkazní břemeno na žalobkyni a vytýkal jí, že neunesla ani břemeno tvrzení.
26. Především to byly totiž správní orgány, kdo měl povinnost unést důkazní břemeno a náležitě prokázat, že byly naplněny podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, což se však nestalo. Žalobkyni pak nelze vyčítat, že na nepodložené úvahy správních orgánů reagovala toliko tvrzeními, že pobývala převážně v Polsku, nicméně v České republice má příbuzné a známé, se kterými se vzájemně navštěvují (srov. např. její podání ze dne 24. 11. 2015). Podle názoru soudu nelze vyloučit možnost, že žalobkyně skutečně měla po cestovním dokladu, jehož platnost skončila 22. 11. 2004, a před cestovním dokladem vydaným v roce 2015 ještě jiný cestovní doklad, do kterého si nenechala přenést české pobytové oprávnění, ale se kterým například na polské vízum vycestovala do Polska, odkud pak jezdila na návštěvy do České republiky. K možnému potvrzení, či vyvrácení této eventuality by posloužil žalobkyni navržený důkaz zprávou od Zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky, který ovšem žalovaný neprovedl.
27. Za situace, kdy správní orgán prvního stupně žalobkyni ve svém rozhodnutí upozornil, že její starý cestovní doklad platil do 22. 1. 2004 a žádný jiný neměla, přičemž mohla prokázat opak, považuje soud za zcela adekvátní její reakci, že v odvolání navrhla, aby si správní orgány vyžádaly zprávu od Zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky o tom, že měla jiný cestovní doklad. Žalobkyně přirozeně nemusí disponovat kopií svého cestovního dokladu, jehož platnost již skončila, neboť byl nahrazen novým vydaným v roce 2015, nicméně správním orgánům zcela správně navrhla, jak si mohou existenci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

takového dokladu ověřit. Žalovaný si však příslušnou zprávu nevyžádal a tento důkaz neprovedl, aniž by současně v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento svůj postoj k navrženému důkazu jakkoli relevantně vysvětlil. Tím podle názoru soudu žalovaný porušil § 50 odst. 3 větu druhou a § 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně, které byla uložena povinnost opustit území České republiky, a současně nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tudíž představují vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

28. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou a podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobkyně jednání požadovala. Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky v podobě nedostatečné opory rozhodnutí v obsahu správního spisu bylo
stíženo
i řízení vedené správním orgánem prvního stupně a zároveň je nezbytné provést doplnění dokazování, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. v zájmu zachování dvojinstančnosti a možnosti obrany v režimu správního řízení zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. V dalším řízení tedy bude třeba doplnit správní spis přinejmenším o kopii cestovního dokladu žalobkyně vystaveného v roce 2015 a prověřit, zda před tímto dokladem a po cestovním dokladu platném do 22. 11. 2004 nebyl žalobkyni vystaven ještě jiný, eventuálně provést další dokazování podle uvážení správních orgánů.
29. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. června 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)